

Hof van beroep Brussel 14 november 2012*Zaak: 2011/AR/2982*

CONTINUÏTEIT VAN ONDERNEMINGEN

Algemene bepalingen – Gevolgen van de beslissing tot reorganisatie – Boedelschuld

CONTINUITÉ DES ENTREPRISES

Dispositions générales – Conséquences de la décision de réorganisation – Amende

De zaak betreft een gerechtelijke reorganisatie die wordt opgevolgd door een faillissement. De FOD Financiën doet aangifte van een schuldvordering ten belope van 164.265,27 EUR, wegens nog verschuldigde bedrijfsvoorheffing, en maakt hierbij aanspraak op het statuut van boedelschuldeiser, welke kwalificatie betwist wordt door de curator.

Voor de rechtbank van koophandel te Nijvel vordert de FOD Financiën in hooforde de erkenning van haar schuldvordering als boedelschuld, en in ondergeschikte orde de toelating van haar schuldvordering tot het bevoorrecht passief. De rechtbank van koophandel wees de erkenning als boedelschuld af, en kende enkel de ondergeschikte vordering toe. Niet tevreden met het behaalde resultaat, stelde de FOD Financiën hoger beroep in.

De FOD Financiën voerde hierbij aan dat de verschuldigde bedrijfsvoorheffing een boedelschuld was op grond van artikel 37, 1ste lid WCO. Deze bepaling leest als volgt: *“[i]n de mate dat de schuldvorderingen ten aanzien van de schuldenaar beantwoorden aan prestaties uitgevoerd tijdens de procedure van gerechtelijke reorganisatie door zijn medecontractant, en ongeacht of zij voortvloeien uit nieuwe verbintenissen van de schuldenaar of uit overeenkomsten die lopen op het ogenblik van het openen van de procedure, worden zij beschouwd als boedelschulden in een navolgende vereffening of faillissement tijdens de periode van reorganisatie of na het beëindigen ervan, in zoverre er een nauwe band bestaat tussen de beëindiging van de procedure en die collectieve procedure”*.

De inzet van het debat betrof aldus de vraag of artikel 37, 1ste lid WCO enkel betrekking heeft op schuldvorderingen die voortvloeien uit contractuele verhoudingen, of (ook) betrekking heeft op schuldvorderingen die voortvloeien uit wettelijke bepalingen, in casu de bedrijfsvoorheffing. Op basis van een analyse van de rechtspraak onder vigeur van de wet gerechtelijk akkoord en de parlementaire voorbereiding van de wet continuïteit ondernemingen, oordeelt het hof van beroep dat de afwezigheid van een contractuele band tussen de FOD Financiën en de schuldenaar niet verhindert dat de schuldvorderingen van de FOD Financiën boedelschulden zijn in het ulterieure faillissement van de schuldenaar.

A.V.H.

Grondwettelijk Hof 13 december 2012*Zaak: 151/2012*

CONTINUÏTEIT VAN ONDERNEMINGEN

Gerechtelijke reorganisatie – Algemene bepalingen – Gevolgen van de beslissing tot reorganisatie – Boedelschuld

CONTINUITÉ DES ENTREPRISES

Réorganisation judiciaire – Dispositions générales – Conséquences de la décision de réorganisation – Amende

Artikel 334 van de programmawet van 27 december 2004, zoals gewijzigd bij artikel 194 van de programmawet van 22 december 2008, bepaalt dat elke som die aan een persoon moet worden teruggegeven of betaald, hetzij in het kader van de toepassing van de belastingwetten die onder de bevoegdheid van de Federale Overheidsdienst Financiën vallen of waarvan de inning en invordering door die Federale Overheidsdienst worden verzekerd, hetzij krachtens de bepalingen van het burgerlijk recht met betrekking tot de onverschuldigde betaling, naar keuze en zonder formaliteit door de bevoegde ambtenaar kan worden aangewend ter betaling van de door deze persoon verschuldigde bedragen bij toepassing van bedoelde belastingwetten of ter voldoening van de fiscale of niet-fiscale schuldvorderingen waarvan de inning en invordering, door of krachtens een bepaling met kracht van wet, door de Federale Overheidsdienst Financiën worden verzekerd. Die aanwending wordt beperkt tot het niet-betwiste gedeelte van de schuldvorderingen op deze persoon. Wat opvalt, is dat deze regeling van toepassing blijft in geval van beslag, overdracht, samenloop of een insolventieprocedure.

Aan het Grondwettelijk Hof werd de vraag voorgelegd of deze regeling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, in zoverre het de gefailleerde wiens schuldvordering is ontstaan uit een verrichting van vóór het faillissement, de gefailleerde wiens schuldvordering is ontstaan uit de handelsverrichtingen die door de curator zijn voortgezet na de faillietverklaring en de gefailleerde wiens schuldvordering is ontstaan uit de uitoefening van een *nieuwe handelsactiviteit* na de faillietverklaring, op dezelfde wijze behandelt, terwijl zij in verschillende situaties zijn geplaatst. Aanleiding tot deze prejudiciële vraag was de aanwending van een belastingkrediet (terugbetaling van BTW, ‘opgebouwd’ na het faillissement en voor de sluiting van het faillissement, en in verband met een nieuwe activiteit van de gefailleerde) ter aanzuivering van schulden inzake inkomstenbelastingen.

Eerder had het Grondwettelijk Hof reeds een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet vastgesteld, in zoverre dat artikel 334 van de programmawet van 27 december 2004 in het geval van een faillissement de compensatie toelaat tussen een fiscale schuld voorafgaand aan de faillietverklaring en een fiscale schuldvor-

dering die is ontstaan uit de bekendmakingen die aan de curator van een faillissement worden opgelegd bij de artikelen 38 en 40 van de faillissementswet van 8 augustus 1997, schendt het de artikelen 10 en 11 van de Grondwet (GwH 19 maart 2009, nr. 55/2009).

Met betrekking tot voorliggend geval, waarbij de te verreken schuldvordering voortvloeit uit een nieuwe activiteit van de gefailleerde, stelt het Grondwettelijk Hof echter geen soortgelijke schending vast, met verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie, overeenkomstig dewelke schuldvorderingen die voortvloeien uit de nieuwe activiteit van de gefailleerde vóór de sluiting van het faillissement, deel uitmaken van de boedel, op dezelfde wijze als die welke vóór het faillissement zijn ontstaan (Cass. 26 oktober 1987, *Arr.Cass.* 1987, nr. 115).

A.V.H.

Cour d'appel de Liège (7ème chambre) 22 mai 2012

Aff.: AR 517/2011

CONTINUITÉ DES ENTREPRISES

Réorganisation judiciaire – Dispositions générales – Conséquences de la décision de réorganisation – Dettes fiscales nées pendant le sursis – Dettes dans la masse?

CONTINUITÉ VAN ONDERNEMINGEN

Gerechtelijke reorganisatie – Algemene bepalingen – Gevolgen van de beslissing tot reorganisatie – Belasting-schulden ontstaan tijdens de opschorting – Boedelschulden?

Le 1er alinéa de l'article 37 de la loi sur la continuité des entreprises (LCE) dispose que *"dans la mesure où les créances se rapportent à des prestations effectuées à l'égard du débiteur pendant la procédure de réorganisation judiciaire, qu'elles soient issues d'engagements nouveaux du débiteur ou de contrats en cours au moment de l'ouverture de la procédure, elles sont considérées comme des dettes de masse dans une faillite ou liquidation subséquente survenue au cours de la période de réorganisation ou à l'expiration de celle-ci, dans la mesure où il y a un lien étroit entre la fin de la procédure de réorganisation et cette procédure collective"*.

En application de l'article 37 de la LCE, la cour d'appel de Liège est d'avis que les créances de précompte professionnel de l'Etat belge échues après l'ouverture de la procédure en réorganisation judiciaire doivent être considérées comme des dettes de masse puisqu'elles s'identifient à des prestations effectuées à l'égard du débiteur.

A l'appui de sa décision, la cour d'appel de Liège invoque les travaux parlementaires de la LCE. Après analyse, elle en conclut que le législateur de 2009 *"n'exprime pas la volonté de faire table rase du régime du concordat judiciaire"* et *"(...) a d'ailleurs proposé une formulation large puisque la condition est que les créances en cause 'se rap-*

portent' à des prestations effectuées à l'égard du débiteur, lesdits termes impliquant uniquement la nécessité d'un lien avec les prestations".

La cour poursuit en estimant que la créance de précompte professionnel de l'Etat belge, dans la mesure où elle doit être considérée comme *'l'accessoire'* de la créance de rémunération du travailleur qui a effectué une prestation au profit du débiteur sous procédure de réorganisation judiciaire, constitue bien une dette de masse, en application de l'article 37 de la LCE.

I.V.d.M.

Rechtbank van koophandel Brugge (1ste k. bis)

1 oktober 2012

Zaak: A/12/00104

CONTINUITÉ VAN ONDERNEMINGEN

Gerechtelijke reorganisatie – Algemene bepalingen – Gevolgen van de beslissing tot reorganisatie – Schulden ten aanzien van de RSZ tijdens de opschorting – Boedelschulden?

CONTINUITÉ DES ENTREPRISES

Réorganisation judiciaire – Dispositions générales – Conséquences de la décision de réorganisation – Dettes auprès de la ONSS nées pendant le sursis – Dettes dans la masse?

In het kader van een overdracht onder gerechtelijk gezag was de vraag die zich vooreerst stelde of artikel 37 WCO van toepassing is op de verdeling na overdracht onder gerechtelijk gezag en of er wel sprake kan zijn van boedelschulden. Op dat moment zijn er twee onderscheiden boedels: enerzijds de faillissementsboedel beheerd door de curator en anderzijds de boedel die bestaat uit de verkoopopbrengst naar aanleiding van de overdracht onder gerechtelijk gezag door de gerechtsmandataris.

De rechtbank meent dat, ofschoon dit niet letterlijk uit artikel 37 WCO blijkt, deze bepaling dient te worden toegepast bij de verdeling van de verkoopprijs bij een overdracht onder gerechtelijk gezag, buiten de faillissementsboedel om.

De procedure van overdracht onder gerechtelijk gezag werd immers gecreëerd als een volwaardig alternatief voor het faillissement, zodat schuldeisers in beide procedures dezelfde bescherming van artikel 37 WCO moeten kunnen genieten. De doelstelling van de wet is de continuïteit verzekeren. Dit is enkel mogelijk indien de leveranciers middels het statuut van boedelschuldeiser worden aangemoedigd om tijdens de reorganisatieprocedure verder handel te drijven met de schuldeisers. Indien de leveranciers hun boedelschuld enkel op het actief van het faillissement, na overdracht onder gerechtelijk gezag veelal onbestaande zouden kunnen verhalen, zal het doel van de wet niet kunnen worden bereikt.

De vraag die zich vervolgens stelde was of onbetaalde